

SUPEREDITIE
WARRIOR
CATS

VUURSTERS MISSIE

Mijn speciale dank aan Cherith Baldry

Oorspronkelijke titel: Super edition - Firestar's quest
© 2007 Working Partners Limited
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

© 2016 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2016 door Fantoom, Amsterdam/Mechelen
www.bakermat.com

Tekst: Erin Hunter
Vertaling: Pauline Akkerhuis
Algemene redactie en bewerking: Catalina Steenkoop

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 264 7
NUR 283/284
D/2016/6186/92

VUURSTER WIST dat haar aanraking hem gerust had moeten stellen, maar hij kon het gejammer van doodsbenauwde katten niet uit zijn hoofd krijgen, noch de weerspiegeling vergeten die hij in de regenplas had gezien. Hij keek naar het woelige water dat tussen de half onder water liggende rotsblokken door stroomde ... nee, het waren geen rotsblokken, besepte hij plotseling. Zijn haren kwamen overeind van angst. Het waren *katten*, wanhopig zwemmende katten die met hun poten door het water maaiden terwijl de wervelende stroom aan hun doorweekte lichamen rukte.

Hij knipperde met zijn ogen, en het visioen was weg. Alles wat hij zag was de rivier die voorbij stroomde op zijn eindeloze reis, met het trillende sterrenlicht gevangen in zijn dieptes.

Grote SterrenClan! dacht hij. Wat overkomt me?

VOORWOORD

DE VOLLE maan zweefde aan de hemel en wierp zijn koude licht over het woud. Een zacht briesje ruiste door de bladeren van de massieve eiken; schaduwen en spikkels licht dansten over de vacht van talrijke katten toen ze het kleine dal in glipten.

Een gespierde, donkerrode kater kwam tevoorschijn uit de struiken die het dal omzoomden. Met grote sprongen rende hij naar het midden van de open plek en sprong bovenop het grote rotsblok waar drie katten al op hem wachtten. Eén van hen, een bruingestreepte poes, boog haar kop ter begroeting. ‘Welkom, Roodster’, mauwde ze. ‘Hoe staat het met de prooi bij de DonderClan?’

‘Die is in overvloed aanwezig, dank je, Berkenster’, antwoordde de DonderClanleider. ‘Bij de RivierClan alles in orde?’

Voordat Berkenster kon antwoorden onderbrak een van de andere leiders hem door met zijn klauwen over het ruwe gesteente te schrapen. Zijn grijszwarte pels was een schaduw in het maanlicht. ‘Laten we met de vergadering

beginnen', kraste hij. 'Dit is tijdverspilling.'

'Dat kan nog niet, Snelster', mauwde de vierde kat. Haar crèmebruine vacht had de ijzige glans van sterrenlicht. 'We zijn nog niet compleet.'

Snelster snoof ongeduldig. 'De WindClan heeft wel wat beters te doen dan wachten op katten die te lui zijn om op tijd te komen.'

'Kijk!' Roodster wees met zijn staart naar de rand van de holte. Tegen het zwakke maanlicht tekenden zich de contouren af van een kat. Hij bleef een ogenblik roerloos staan, zwaaide toen met zijn staart en verdween in de struiken. Meer katten volgden. De takken ritselden toen ze over de rand en langs de helling het dal in stroomden.

'Daar is de HemelClan eindelijk!' mauwde Dauwster.

'Beter laat dan nooit!' mopperde Snelster. 'Wolkster!' riep hij toen de eerste kat op de open plek verscheen. 'Waar bleef je zo lang?'

De HemelClanleider was klein van postuur voor een kater. Hij had een soepel lichaam en een mooie, goedgevormde kop. Zijn vacht was lichtgrijs met witte vlekken, als wolken. Snelsters vraag negerend, worstelde hij zich door de menigte katten heen naar het rotsblok en voegde zich met een sprong bij de andere leiders.

Uit de struiken achter hem doken meer en meer katten op. Een groep jonge leerlingen waagde zich, dicht op elkaar, de open plek op; hun ogen waren groot van een mengeling van angst en opwinding. Ze werden gevolgd door de

oudsten van de Clan van wie sommigen mank liepen en één zwaar op de schouder van een krijger leunde. Twee poezen droegen beiden een piepjonge kitten tussen hun kaken; verschillende oudere kits strompelden vermoeid naast hen. De krijgers, die de rest van de HemelClan vormden, omringden hen beschermend.

‘Grote SterrenClan!’ riep Snelster uit. ‘Wolkster, iedere kat zou denken dat je je hele Clan naar de Vergadering hebt meegenomen.’

Wolkster keek de verblufte WindClanleider recht in zijn ogen. ‘Ja,’ mauwde hij. ‘Dat is ook zo.’

‘Waarom in SterrenClansnaam?’ vroeg Berkenster.

‘Omdat we niet langer in ons territorium kunnen wonen,’ informeerde de HemelClanleider haar. ‘De tweebenen hebben het verwoest.’

‘Wat?’ Roodster stapte naar voren. ‘Mijn patrouilles hebben de laatste tijd meer tweebenen in jullie gebied gerapporteerd en meer lawaai van monsters, maar ze kunnen het toch onmogelijk helemaal verwoest hebben?’

‘Dat hebben ze wel.’ Wolkster staarde over de open plek uit, alsof hij iets anders zag dan de maanovergoten struiken. ‘Ze kwamen met enorme monsters die onze bomen omver duwden en de aarde omwoelden. Al onze prooi is gedood of afgeschrikt. De monsters zitten nu ineengedoken om ons kamp heen te wachten om toe te slaan. De HemelClan heeft geen thuis meer.’ Hij draaide zich om naar de andere leiders en vervolgde: ‘Ik heb mijn Clan hierheen gebracht

om jullie om hulp te vragen. Jullie moeten ons wat van je territorium afstaan.'

Kreten van protest stegen op uit de menigte katten onderaan het rotsblok. Aan de rand van de open plek zaten de HemelClankatten op een kluitje, met de sterkste krijgers aan de buitenzijde, alsof ze zich schrap zetten voor een aanval.

Snelster reageerde als eerste: 'Jullie kunnen niet zomaar bij ons om gebied komen vragen. We kunnen nu al amper onze eigen Clans voeden.'

Roodster schuifelde ongemakkelijk met zijn poten. 'Nu, in groenblad, is er volop prooi te vinden, maar hoe zou dat in bladval moeten? Dan kan de DonderClan geen enkele prooi missen.'

'Datzelfde geldt voor de SchaduwClan', mauwde Dauwster terwijl ze opstond van haar plaats aan de rand van het rotsblok en Wolkster aankeek met een uitdagende flikkering in haar groene ogen. 'Mijn Clan is de grootste van allemaal. We hebben iedere pootstap van ons grondgebied nodig om onze eigen katten te voeden.'

Wolksters blik flitste naar de enige leider die nog niet had gesproken. 'Berkenster? Wat vind jij?'

'Ik zou jullie graag helpen', mauwde de RivierClanleider. 'Echt waar. Maar het water in de rivier staat erg laag en het is moeilijker dan ooit om genoeg vis te vangen. Bovendien weten HemelClankatten niet eens *hoe* ze vis moeten vangen.'

'Precies', beaamde Snelster. 'En alleen WindClankatten

zijn snel genoeg om konijnen en vogels op de hei te vangen. Er is trouwens geen enkele plek in ons gebied waar jullie een kamp zouden kunnen inrichten. Jullie zouden er gauw genoeg van krijgen om onder doornstruiken te slapen.'

'Wat moet mijn Clan dan doen volgens jullie?' mauwde Wolkster rustig.

Stilte verspreidde zich over de open plek alsof iedere kat zijn adem inhield. Roodster verbrak haar met één enkel woord.

'Vertrekken.'

'Inderdaad.' Snelsters mauw had iets van een grauw. 'Verlaat het woud en vind een nieuwe plek voor julliezelf, zo ver van ons vandaan dat jullie onze prooi niet kunnen stelen.'

Een jonge, zwart met zilver gestreepte poes op de open plek kwam overeind: 'Snelster', riep ze, 'als jouw medicijnkat kan ik je vertellen dat de SterrenClan het niet op prijs zal stellen als de rest van ons de HemelClan verdrijft. Er zijn altijd vijf Clans in het woud geweest.'

Snelster keek neer op zijn medicijnkat. 'Je zegt dat je de wil van de SterrenClan kent, Meesvleugel, maar kun je me ook vertellen waarom de maan dan nog steeds gewoon schijnt? Als de SterrenClan niet zou willen dat de HemelClan het woud verlaat, hadden ze de hemel wel met wolken bedekt.'

Meesvleugel schudde haar kop, niet in staat de vraag van haar leider te beantwoorden.

Wolksters ogen werden groot van ongeloof: 'Sinds onheuglijke tijden leven er vijf Clans in dit woud. Betekent dat helemaal niets voor jullie?'

'Dingen veranderen', antwoordde Roodster. 'Kan de wil van de SterrenClan ook zijn veranderd? De SterrenClan gaf iedere Clan de vaardigheden die ze nodig hebben om in hun eigen territorium te overleven. RivierClankatten zijn uitstekende zwemmers. DonderClankatten blinken uit in het besluipen van prooi in het kreupelhout. HemelClankatten kunnen in bomen springen omdat hun gebied niet veel dekking biedt. Wil dat niet zeggen dat geen van onze Clans in het territorium van een andere Clan zou kunnen overleven?'

Een magere kater met een verward uitstaande zwarte vacht stond op van zijn plaats onderaan de Groterots. 'Je blijft maar zeggen dat de SterrenClan vijf Clans in het woud wil, maar weet je dat wel zeker? Er staan vier eiken hier op Vierboom. Dat zou een teken kunnen zijn dat er eigenlijk maar vier Clans horen te zijn.'

'De HemelClan hoort hier niet', siste een zilveren cyperse kat naast hem. 'Laten we ze nu meteen verjagen.'

De HemelClankrijgers zetten als één kat hun haren overeind en ontblootten lange, gekromde nagels.

'Stop!' riep Wolkster. 'Krijgers van de HemelClan, wij zijn geen lafaards, maar dit is een gevecht dat we niet kunnen winnen. We hebben zojuist kunnen zien wat de krijgscade waard is. Van nu af aan zijn we alleen, en zullen we enkel op

onzelf moeten bouwen.'

Hij sprong van de Groterots af en baande zich een weg tussen zijn krijgers door tot hij recht voor een mooie, lichtbruin gestreepte poes stond. Twee kleine kittens mauwden aandoenlijk aan haar poten.

'Wolkster.' De stem van de poes was een ontroostbaar gemurmel. 'Onze kits zijn te jong om een lange reis te maken. Ik blijf hier met hen, als een van de Clans bereid is ons op te nemen tenminste.'

Valkvleugel, de DonderClanmedicijnkat, worstelde zich tussen twee HemelClankrijgers door zonder acht te slaan op hun gegrauw, en boog zijn kop om aan de kittens te ruiken. 'Jullie zijn alle drie welkom in de DonderClan.'

'Weet je het zeker?' vroeg Wolkster nadrukkelijk. 'Na wat je leider ons net gezegd heeft?'

'Volgens mij heeft mijn leider daar verkeerd aan gedaan,' mauwde Valkvleugel. 'Maar hij zal geen hulpeloze kittens de dood injagen. Ze zullen een toekomst hebben in de DonderClan, en jij ook, Vogelvlucht.'

De lichtbruine poes knikte. 'Dank je.' Ze wendde zich tot Wolkster, haar ambergele ogen vol verdriet. 'Dus dit is vaarwel.'

'Vogelvlucht, nee,' reageerde de HemelClanleider geschokt. 'Hoe kan ik je ooit achterlaten?'

'Je móet me achterlaten.' Vogelvluchts stem beefde. 'Onze Clan heeft jou nodig, maar onze jongen hebben mij nu nodig.'

Wolkster boog zijn kop. 'Ik zal op je wachten,' fluisterde hij. 'Ik zal altijd op je blijven wachten.' Hij drukte zijn snuit in de vacht van Vogelvluchts flank. 'Blijf bij Valkvleugel. Hij zal een paar krijgers vragen de kits voor je naar het DonderClankamp te dragen.' Vervolgens drukte hij de DonderClanmedicijnkat op het hart: 'Zorg goed voor ze.'

Valkvleugel knikte: 'Natuurlijk.'

Met een laatste, gekwelde blik naar zijn partner, gebaarde Wolkster met zijn staart naar de rest van zijn Clan: 'Volg me.'

Hij ging hen voor naar de helling, maar voordat hij de struiken indook riep Roodster hem na vanaf de Groterots: 'De SterrenClan zij met jullie!'

Wolkster draaide zich om en vestigde een koude blik op de kat die hij ooit als zijn vriend had beschouwd: 'De SterrenClan bekijkt het maar,' siste hij. 'Ze hebben de HemelClan bedrogen. Vanaf dit moment wil ik niets meer te maken hebben met onze krijgervoorouders.' Hij negeerde het geschokte geroezemoes van de katten om hem heen, waaronder die van zijn eigen Clan. 'De SterrenClan heeft toegelaten dat de tweebenen ons thuis verwoestten. Nu, terwijl ze op ons neerkijken, laten ze de maan gewoon doorschijnen terwijl jullie ons uit het woud verjagen. Ze logen toen ze beweerden dat er altijd vijf Clans in het woud zouden zijn. De HemelClan zal de sterren nooit meer een blik waardig keuren.'

Met een laatste zwiep van zijn staart verdween hij in de struiken, gevolgd door de rest van zijn Clan.

HOOFDSTUK 1

VUURSTER GLIPTE om een groepje hazelaars heen en bleef toen staan om de lucht te proeven. Het was haast volle maan, en hij zag dat hij dicht bij het punt was waar de stroom de grens met het Schaduwterritorium volgde. Hij hoorde zacht gekabbel en rook SchaduwClanmarkeringen.

De vlammend rode kater snorde voldaan. Hij was nu al drie seizoenen lang leider van de DonderClan en had het gevoel dat hij elke boom, elke braamstruik, elk minuscuul muizenpaadje in zijn territorium kende. Sinds het ijselijke gevecht, toen de Clans van het woud zich hadden verenigd om de BloedClan en zijn moordzuchtige leider, Schruk, te verjagen, had er vrede geheerst, en de lange dagen van nieuwblad en groenblad hadden volop prooi gebracht.

Maar Vuurster wist dat er nu, ergens in de vredige nacht, een aanvallers op de loer lag. Toen hij, in uiterste concentratie, al zijn zintuigen op scherp zette, ving hij de geuren op van muis en konijn, de groene geur van gras en bladeren, en heel zwak die van het verre Donderpad. Maar er was nog iets. Iets wat hij niet thuis kon brengen.

Hij stak zijn kop omhoog en proefde de lucht. Op datzelfde moment begon een bosje varens heftig te bewegen, waarna een donkere gestalte uit het midden van de gebogen bladeren tevoorschijn schoot. Geschrokken draaide Vuurster zich om, maar voor hij zijn poten kon opheffen om zich te verdedigen landde de gestalte zwaar op zijn schouders, en sloeg hem tegen de grond.

Vuurster verzamelde al zijn krachten, rolde op zijn rug en bracht zijn achterpoten omhoog om zijn aanvaller van zich af te stoten. Boven zich onderscheidde hij brede, gespierde schouders, een massieve kop met donkere, cyprese strepen, de fonkeling van ambergele ogen ...

Knarsetandend zette hij nog meer kracht met zijn achterpoten. Een voorpoot schoot naar hem uit en hij kromp ineen, wachtend op de slag.

Van het ene moment op het andere verdween het gewicht dat hem tegen de grond hield: met een triomfantelijke kreet sprong de gestreepte kater van hem af. 'Je had geen flauw idee dat ik daar zat, hè?' mauwde hij. 'Kom op, Vuurster, geef maar toe.'

Vuurster krabbelde overeind, schudde graszaadjes en stukjes mos uit zijn vacht: 'Braampoot, grote lummel die je bent! Je hebt me zo plat als een blaadje gedrukt.'

'Ik weet het.' Braampoots ogen schitterden. 'Als je echt een SchaduwClankrijger was geweest, was je nu al kraaienvoer.'

'Inderdaad.' Vuurster raakte met zijn staart de schouder

van zijn leerling aan. 'Knap gedaan, vooral het verhullen van je geur.'

'Zodra ik het kamp uit was heb ik mezelf door een bosje vochtige varens gerold', vertelde Braampoot trots. Hij keek plotseling bezorgd. 'Heb ik het goed gedaan bij mijn beoordeling, Vuurster?'

Vuurster aarzelde; hij spande zich in om de herinnering aan Braampoots bloeddorstige vader, Tijgerster, te verdrijven. Hij hoefde maar naar de jonge leerling te kijken om zich hetzelfde paar brede schouders, dezelfde donkerbruin gestreepte vacht en ambergele ogen te herinneren van de kat die er niet voor terugdeinsde zijn eigen Clangenoten te vermoorden en te bedriegen om zelf leider te worden.

'Vuurster?' herhaalde Braampoot.

Vuurster schudde de kleverige spinnenwebben uit het verleden van zich af. 'Jazeker, Braampoot. Geen kat zou het beter gedaan kunnen hebben.'

'Dank je, Vuurster!' Braampoots amberkleurige ogen straalden en zijn staart stond rechtop in de lucht. Toen ze op weg terug gingen naar het DonderClankamp keek hij achterom naar de SchaduwClangrens. 'Denk je dat Taanpoot ook bijna leerling af is?'

Braampoots zus, Taanpoot, was geboren in de DonderClan maar ze had zich daar nooit thuis gevoeld. Ze was te gevoelig voor het wantrouwen van de katten die niet konden vergeten dat ze Tijgersters dochter was. Toen haar

vader de leider van de SchaduwClan was geworden, had ze de DonderClan verlaten om bij hem te zijn. Vuurster had altijd het gevoel gehad dat hij jegens haar tekortgeschoten was, en hij wist hoe erg Braampoot zijn zus miste.

‘Ik weet niet precies hoe dat geregeld is bij de SchaduwClan,’ mauwde hij voorzichtig, ‘maar Taanpels is gelijk met jou aan haar training begonnen, dus zij zou nu ook zo’n beetje klaar moeten zijn voor haar krijgerceremonie.’

‘Ik hoop het’ mauwde Braampoot. ‘Ik weet zeker dat ze een geweldige krijger wordt.’

‘Net als jij,’ verzekerde Vuurster hem.

Onderweg leek het Vuurster de hele tijd alsof iedere schaduw, ieder groepje varens of struiken de glinstering van ambergele ogen verborg. Wat Tijgerster ook allemaal misdaan had, hij was trots geweest op zijn zoon en dochter, en zijn dood was uitzonderlijk gruwelijk geweest; Schruk, met zijn verscherpte klauwen, had in één keer al zijn negen levens weggerukt. Hield de massieve cyprese kater hen op dit moment in het oog? Niet vanuit de SterrenClan in ieder geval, want Vuurster had hem geen enkele keer in zijn dromen gezien; voor zover hij wist had de DonderClanmedicijnkat, Sintelvel, hem ook nooit ontmoet wanneer ze samentongde met de SterrenClan. Zou er een andere plek bestaan voor katten die ijskoud de krijgscodes gebruikten voor hun eigen, verdorven ambities? Vuurster hoopte dat, als er inderdaad zo’n overschaduwde pad was, hij

- of zijn levendige leerling - dat nooit hoefde te bewandelen. Braampoot hupte zo opgewonden als een kitten naast hem door het gras; het kon toch niet anders of hij had de erfenis van zijn vader van zich afgeschud?

Toen ze het ravijn in glipten naar het kamp, bleef Braampoot staan: 'Was mijn beoordeling *echt* oké? Ben ik goed genoeg ...'

'Om een krijger te worden?' raadde Vuurster. 'Ja nou en of. Morgen zullen we je ceremonie houden.'

Braampoot boog eerbiedig zijn kop. 'Dank je, Vuurster', mauwde hij. 'Ik zal je niet teleurstellen.' Zijn ogen schitterden; hij sprong een gat in de lucht van blijdschap en stortte zich de helling af tot aan de ingang van de doortunnel op de bodem van het ravijn. Geamuseerd volgde Vuurster hem met zijn ogen. Het gevoel te barsten van de energie, voor eeuwig door het woud te kunnen rennen, kon hij zich nog goed herinneren.

'Ik zou maar snel gaan slapen als ik jou was', adviseerde hij zijn leerling toen hij ook de ingang bereikte. 'Morgennacht moet je het kamp bewaken.'

'Weet je het zeker, Vuurster?' vroeg Braampoot aarzelend terwijl hij het zand met zijn klauwen bewerkte. 'Ik zou je eerst wat verse prooi kunnen bezorgen.'

'Nee, ga maar', mauwde zijn leider. 'Je bent zo opgewonden dat je het niet eens zou merken als een vos jou naar binnen werkte.'

Braampoot zwaaide met zijn staart en haastte zich door

de doortunnel het kamp in.

Vuurster draalde nog even buiten het kamp; hij maakte het zich gemakkelijk op een plat rotsblok, met zijn staart om zijn poten gekruld. Het nietige geschuifel van prooi in het kreupelhout en het zachte ruisen van de blaadjes in de bries vormden de enige geluiden.

Het gevecht met de BloedClan had zijn schaduw over alle Clans geworpen; nog een heel seizoen daarna was iedere kat bij het minste gekraak opgesprongen en had vreemdelingen verjaagd alsof zijn leven ervan afhing. De katten van het woud hadden zelfs de tweebeenplaats gemeden, uit angst dat er overlevende leden van de BloedClan op de loer zaten. Maar nu, vijf maanden later, ging het de DonderClan voor de wind. Morgen zou er een nieuwe krijger bijkomen, en de leerlingen Regenspoot, Roetpoot en Vospoot maakten alle drie goede vorderingen na drie manen training. Zij zouden ook goede krijgers worden - dat kon niet anders als je in aanmerking nam wie hun vader was. Er ging geen dag voorbij dat Vuurster niet aan zijn eerste commandant Witstorm dacht, die was gestorven in een gevecht met de wrede BloedClancommandant, Bots. Hij treurde nog steeds om de dood van de oude, witte krijger.

Zijn gedachten werden nog beheerst door de herinneringen aan zijn oude vriend toen Vuurster beseftte dat hij een zwak geluid hoorde: pootstappen van een kat die zich soepel door het struikgewas bewoog. Hij sprong

op, keek in het rond, maar zag niets.

Zodra hij weer zat dook het geluid opnieuw op. Dit keer keek Vuurster snel genoeg achterom om een glimp op te vangen van de bleke gestalte van een kat iets boven hem op de helling van het ravijn.

Droom ik? Heeft Witstorm de SterrenClan verlaten om mij op te zoeken?

Maar deze kat was kleiner dan Witstorm en zijn vacht was grijs, met witte vlekken. Met zijn sombere, ernstige ogen keek hij hem strak aan, alsof hij probeerde hem iets te vertellen. Vuurster had deze kat nog nooit eerder gezien. Kon het een zwerfkat zijn? Of erger ... kon de BloedClan zich hersteld hebben van zijn nederlaag en teruggekomen zijn om het woud binnen te vallen?

Hij sprong overeind en racete omhoog naar de vreemdeling. Maar zodra hij in beweging kwam, verdween die. Vuurster zocht tevergeefs tussen de rotsblokken. Hij kon nog geen pootafdruk ontdekken, maar toen hij de lucht proefde rook hij een zwak, onbekend spoor dat bijna schuilging onder de DonderClangeuren die vanuit het kamp opstegen.

Langzaam keerde Vuurster op zijn pootstappen terug en installeerde zich weer op het rotsblok. Al zijn zintuigen stonden op scherp toen hij het schemerduister in tuurde. Maar de onbekende grijze kat was nergens meer te bekennen.